

Arrest

nr. 311 152 van 12 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Patak, district Laghy Mangal, provincie Paktia. U heeft de Pashtoun etniciteit en bent een soennitische moslim. Dertien tot vijftien jaar geleden verhuisde u met uw familie naar Behsood, vlakbij de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent gehuwd en hebt twee zonen en vier dochters. Uw gezin woont momenteel nog steeds in hetzelfde huis in Behsood, Nangarhar, Afghanistan.

Uw broer, G. M., werkte als chauffeur. Zijn taak was voedsel, gegeven door de overheid, te leveren aan buitenlanders in verschillende provincies. Uw schoonbroer, K. G., was hoofd van de provincieraad van Paktia provincie.

Vijftien tot zeventien jaar geleden werd u opgepakt door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw broer en schoonbroer. 's Nachts vielen de taliban uw huis binnen en arresteerden u. Ze brachten u naar buiten en sloegen en traptten u. U kreeg een slag langs achter en viel flauw. Toen u terug bij bewustzijn kwam, zat u geblinddoekt achterop een pick-up truck. Ze brachten u naar een plek ergens in de bergen. De derde dag dat u daar was brachten ze u tot bij de leider van de taliban die u vertelde dat hij u zou vrijlaten indien u uw broer zou doden of naar hen zou brengen, alsook uw schoonbroer zou doden middels het gebruik van explosieven. U werd tijdens uw gevangenschap veel geslagen en ging daarom akkoord met het voorstel. Hierna werd u vrijgelaten en ging u rechtstreeks naar uw schoonbroer om hem op de hoogte te brengen van wat u was overkomen. Uw schoonbroer zei dat de regio niet onder controle van de overheid was en dat het beter zou zijn dat u en uw gezin zouden verhuizen.

Twintig dagen na uw vrijlating verhuisde u met het gezin naar Behsood, vlakbij Jalalabad, provincie Nangarhar.

Tien tot vijftien jaar geleden begon u te werken als chauffeur voor de Amerikanen in een Amerikaanse legerbasis in Gambeere, in de provincie Laghman. U werkte voor een Afghaans bouwbedrijf dat een contract had met de Amerikanen maar u kreeg uw instructies wel rechtstreeks van de Amerikanen. U was chauffeur van een dump truck en moest hiermee aarde aanvoeren die werd gebruikt om zakken te vullen ter verdediging. Daarnaast moest u soms afval verwijderen en naar een sorteerplaats brengen waar het in brand werd gestoken. U kreeg deze job via een kennis van uw schoonbroer, Z. Z., die lid was van de provincieraad van Nangarhar en die 'via via' contacten had met de Amerikanen. De legerbasis was ongeveer zeventig tot tachtig kilometer van uw huis gelegen en u ging één keer om de twintig dagen, maand, of anderhalve maand naar huis. U werkte hier drieënhalve jaar. U stopte met deze job toen u het slachtoffer werd van een bomaanslag.

U wilde tijdens uw verlof naar huis gaan. U verliet de Amerikaanse basis en nam een taxi. Onderweg, op ongeveer tweeënhalve tot drie kilometer afstand van de basis, was er echter een bom geplaatst. De bom ging af toen u erover reed. De ontploffing gebeurde aan de achterkant van de wagen. U en de chauffeur zaten vooraan en raakten gewond. Jullie werden door de Amerikanen naar de basis gebracht en van de basis naar Bagram voor behandeling. Na uw behandeling werd u terug thuis gebracht.

Na dit incident bleef u thuis. Soms werkte u echter wel nog als privéchauffeur voor Z. Z., en voor uw schoonbroer.

Zes of zeven jaar geleden werd uw broer, G. N., gedood door de taliban tijdens zijn werk. Hij was energiedranken aan het vervoeren toen hij in de regio Salar, in de provincie Maidan Shar, de taliban tegenkwam.

Zij hebben hem daar onmiddellijk gedood en zijn vrachtwagen meegenomen. De overheid bracht daarna zijn lichaam naar Ghazni, vanwaar het per helikopter naar Kabul werd gebracht, waar u het dan ging ophalen. Uw jongere broer, K. N., werkte voor het Afghaanse nationale leger en werd drieënhalve tot vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gedood tijdens een gevecht met de taliban.

Twee tot drie jaar geleden verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 5 april 2021 aankwam en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw schoonbroer K. G. geslagen. Hij is momenteel vermist. U en uw familie weten zeker dat hij zich heeft verstoppt maar durven niet naar hem te vragen. Ook Zabihullah is verdwenen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zal worden door de taliban, omdat u ooit voor buitenlanders heeft gewerkt en ze u als vijand zullen zien.

Ter staving van uw verzoek legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer, alsook de Engelse vertaling ervan. U legt uw werkkaart van bij de Amerikanen neer, alsook een kopie van uw rijbewijs. Ook legt u een certificaat neer dat u verkreeg van de Amerikanen in functie van uw werk. Daarnaast legt u een foto neer van de legerkaart van uw broer K. N., alsook van zijn bankkaart die na zijn dood op uw naam werd gezet om een uitkering te kunnen ontvangen. U legt tevens een document neer dat stelt dat uw familie recht heeft op een bouwgrond vanwege de dood van uw broer K. N., omdat hij omkwam tijdens zijn dienst. U legt ook documenten neer van uw twee broers waarmee jullie een bankkaart en uitkering konden verkrijgen van het Directoraat van Martelaren en Gehandicapten, alsook documenten in verband met een geschil rond deze uitkering met een andere dorpeling. Verder legt u verscheidene foto's neer. U legt een foto neer van Z. Z. die spreekt in zijn verkiezingskantoor tijdens de campagne voor Ashraf Ghani. Daarnaast legt u een foto neer

van uw gasthuis waar u een poster van Z. Z. had opgehangen. Ook legt u twee foto's neer van Zabihullah samen met 'malik' Walayat Khan en uzelf. U legt drie foto's neer van uw schoonbroer K. G. tijdens zijn toespraken. Daarnaast legt u twee foto's neer van uw schoonbroer samen met Ashraf Ghani. U legt tenslotte een foto neer van uw schoonbroer en uzelf, alsook een foto van u en uw twee broers. Daarnaast legt u medische documenten neer in verband met een radiologisch onderzoek dat u onderging in België. Tenslotte legt u kopieën van de documenten neer van de jongste broer van uw schoonbroer Khayestajan, Gurbadin, die voor de NDS werkte, alsook een foto van hem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan geen geloof hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen met de taliban.

U verklaart dat uw broer G. M. als chauffeur werkzaam was voor een bedrijf dat samenwerkte met de overheid. Uw broer leverde voedsel van de overheid aan buitenlanders in verschillende provincies (CGVS, p. 11-12). Hij heeft deze job zo'n vijftien jaar gedaan (CGVS, p. 12). U verklaart tevens dat uw schoonbroer K. G. hoofd was van de provincieraad van Paktia provincie (CGVS, p. 11). Hij werkte ongeveer tien jaar in deze functie (CGVS, p. 13). Dient te worden opgemerkt dat het CGVS de werkzaamheden van uw broer en schoonbroer niet in vraag stelt. Evenwel worden de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden als niet geloofwaardig geacht.

U verklaart dat u werd aangehouden door de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer en schoonbroer en dat u ze u zouden vrijlaten op voorwaarde dat u uw broer G. M. zou doden en een bom zou plaatsen voor uw schoonbroer K. G. (CGVS, p. 11). Bevreemdend echter, is dat uw broer nooit zelf bedreigd is geweest. U verklaart dat uw broer nooit thuis kwam, dat de taliban hem hierdoor niet konden bereiken, en dat ze daarom u bedreigden in plaats van uw broer (CGVS, p. 12). Uw broer kwam enkel in de winter thuis, wanneer de taliban minder actief waren (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat de taliban u zouden aanhouden omwille van de tewerkstelling van uw broer, maar uw broer zelf nooit rechtstreeks zouden bedreigen. Dat hij niet veel thuis kwam en de taliban hem dus niet konden bereiken is hiervoor geen afdoende verklaring. Men dunkt immers dat de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan die bovendien overal connecties had, op zijn minst wel een poging zouden ondernomen hebben om uw broer rechtstreeks te interpellieren of zelfs te bedreigen, te meer gelet op het feit dat uw broer soms wel degelijk thuiskwam en uw regio onder de controle van de taliban stond (CGVS, p. 10). Daarnaast verklaart u dat de taliban geen toegang hadden tot uw schoonbroer omdat hij bodyguards en soldaten bij zich had, en dat ze toegang tot hem wilden verkrijgen 'via u' (CGVS, p. 13). Opnieuw is het merkwaardig dat de taliban ervoor zouden terugdeinzen iemand te benaderen, ook al had deze dan een belangrijke functie, inclusief lijfwachten. Bovendien is het niet logisch dat ze zich in plaats daarvan dan maar zouden wenden tot de schoonbroer van deze persoon. Men zou, in deze logica, dan eerder verwachten dat diens naaste familie een evidentere keuze zou zijn. Nog merkwaardiger is dat de taliban zomaar zouden aannemen dat iemand bereid zou zijn diens eigen broer en schoonbroer te doden. Het is ongeloofwaardig dat de taliban en niet zelf over de middelen of de mankracht zouden beschikken om een vijand om te brengen en/of explosieven te plaatsen (CGVS, p. 14). U verklaart bovendien dat ze u een maand tot twee maanden de tijd gaven om aan hun eisen te voldoen, wat nogal mild lijkt te zijn voor een beruchte terroristische organisatie (CGVS, p. 14). Dat zij er bovendien zouden vanuit gaan en er gerust in waren dat u de job wel zou uitvoeren, als familielid van beide 'targets', kan moeilijk worden gevolgd. Deze vaststellingen maken dan ook dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw aanhouding door de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer en schoonbroer en daaropvolgende eis om hen om het leven te brengen. Bovendien, zelfs al zou het CGVS de hierboven uiteengezette problemen in uw hoofde geloven, quid non, dan nog dateren deze van vijftien tot zeventien jaar geleden, hetgeen de actualiteit van uw vrees in grote mate ondermijnt (CGVS, p. 11). Nergens uit uw relaas blijkt dat u, omwille van het nietvervullen van uw belofte, door hen werd gevisieerd met het oog op vervolging.

Immers, u verklaart dat u twintig dagen na uw vrijlating samen met uw familie verhuisde naar Behsood, vlakbij Jalalabad, provincie Nangarhar (CGVS, p. 4 & 14). Gedurende die twintig dagen gebeurde er verder niets meer en ook na de verhuis hoorde u niks meer van de taliban (CGVS, p. 14). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban.

U verklaart verder ook problemen te hebben gekend omwille van uw eigen tewerkstelling. U begon tien tot vijftien jaar geleden als chauffeur te werken voor de Amerikanen in een Amerikaanse legerbasis in Gambeere, in de provincie Laghman (CGVS, p. 6-7). U werkte er drie tot drieënhalf jaar. Uw verklaringen omtrent deze tewerkstelling zijn echter summier en uw kennis hierover is te beperkt. Zo kan u zich de naam van uw baas niet herinneren (CGVS, p. 8). Ook wanneer u wordt gevraagd wat diens preciese functie was, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 8). U kan vertellen dat er drie, vier arbeiders van het Afghaans bouwbedrijf waar u ook voor werkte op de Amerikaanse basis werkzaam waren, maar u kan niet zeggen wat hun namen waren (CGVS, p. 8-9). Meer nog, u kan geen enkele naam noemen van een collega-arbeider die werkzaam was op de basis (CGVS, p. 9). Ook wie de overste van de legerbasis zelf was, weet u niet (CGVS, p. 9). U kan ook niet de naam geven van het bouwbedrijf waarvoor u werkte (CGVS, p. 9). Hier dient te worden opgemerkt dat de informatie waarnaar werd gepeild gekarakteriseerd kan worden als basisinformatie. Dat u dit alles niet weet, kan u worden aangewreven.

U verklaart voorts dat u tien tot twaalf jaar geleden slachtoffer werd van een bomaanslag (CGVS, p. 16). U verliet per taxi de Amerikaanse basis om op verlof te gaan, en onderweg zijn jullie op een bom gereden (CGVS, p. 16). De bom lag op ongeveer tweeënhalf tot drie kilometer afstand van de militaire basis (CGVS, p. 16). Bevreemdend is dat u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er een bom was geplaatst vlakbij uw huis, terwijl u op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt dat deze dichtbij de basis was geplaatst (CGVS-vragenlijst, vraag 5; CGVS, p. 16). Hiernaar gevraagd, stelt u dat het incident zeker in Laghman gebeurde en niet dicht bij uw huis, en dat de tolk u toen misschien niet goed begrepen heeft (CGVS, p. 19). Volgens u ging het om een miscommunicatie (CGVS, p. 23). Dit is evenwel geen geldig argument, uw verklaringen uit dat eerste gehoor werden u immers voorgelezen en bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat deze weergave van uw verklaringen correct was (CGVS, p. 3). Dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen weet af te leggen is tekenend. Gevraagd of de bom voor u bedoeld was, stelt u dat u wel degelijk het doelwit was, er was immers niemand anders die op dat moment de basis verliet (CGVS, p. 16). U was een doelwit omdat u voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 17). Gevraagd of er op die manier ook andere collega's van u werden aangevallen, stelt u van wel, maar vervolgens kan u niets vertellen over een gelijkwaardig incident waarbij een collega zou zijn aangevallen (CGVS, p. 17). Dit is niet ernstig. Indien zulke zaken echt vaker gebeurden en andere collega's effectief gedood werden, zou men verwachten dat u hier wel iets over zou kunnen vertellen. Dat u dit niet kan, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan ook maar moeilijk worden geloofd dat de bom die was geplaatst op de weg, enkel en alleen voor u was bedoeld. De weg van een naar een militaire basis kan redelijkerwijs aanzien worden als een weg waar er vele (militaire) voertuigen af en aan rijden en er een zekere (verkeer)drukke heerst. Dat u dan als enig mogelijk doelwit moet worden aanzien, is niet aannemelijk.

Na dit incident verklaart u te zijn gestopt met werken en thuis te zijn gebleven, hoewel u verklaart soms nog wel als privéchauffeur voor Z. Z., een kennis van uw schoonbroer én provincieraadslid van Nangarhar, te hebben gewerkt (CGVS, p. 7 & 16). Indien u werkelijk door de taliban zou zijn gevisieerd, is het opmerkelijk dat u na de door u voorgehouden en voor u voorbestemde bomaanslag, geen enkel incident meer met de taliban heeft gekend en werd u ook niet meer door hen benaderd of bedreigd (CGVS, p. 16-17). Even opvallend is dat u Afghanistan pas zo'n twee à drie jaar geleden verliet, wat dus duidelijk aangeeft dat uw vertrek niet dringend was (CGVS, p. 6). Dit betekent dat u gedurende negen à tien jaar nog in Afghanistan verbleven heeft, in uw huis, zonder nog enig persoonlijk incident met de taliban te hebben gekend. Dit valt niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees. Gevraagd waarom u na de bomaanslag nog zo lang in Afghanistan bent verbleven, u was er immers van overtuigd dat deze een aanslag op uw persoon was, stelt u dat u toen niet naar hier durfde te komen en uw familie niet wou achterlaten, maar dat uw familie later zei dat u uw leven niet voor hen in gevaar moest brengen (CGVS, p. 17). Dit zijn evenwel geen afdoende verklaringen. Men dunkt immers dat indien men effectief zou vrezen voor zijn eigen leven, u toch eerder zou hebben besloten naar veiliger oorden te vertrekken.

Wat betreft de dood van uw broers G. N. en K. N., dient te worden opgemerkt dat u deze niet koppelt aan uw eigen aangehaalde problemen. Wat eerstgenoemde betreft, geeft u aan dat hij als transporteur van voeding en energiedranken zou zijn gedood door de taliban, doch zouden deze feiten van vele jaren terug dateren. Laatgenoemde zou dan weer hebben gediend in het Afghaanse leger en kwam drieënhalf tot vier jaar geleden om bij gevechten. Dit laatste wordt niet betwist, doch ook hier lijkt er geen rechtstreeks verband te zijn tussen zijn dood enerzijds en uw vertrek uit Afghanistan anderzijds, aangezien zijn overlijden voor u geen reden was om het land te ontvluchten. U verklaart tevens dat uw schoonbroer K. G. na uw vertrek werd geslagen door de taliban (CGVS, p. 11). U verklaart dat hij momenteel verdwenen is en dat u geen verdere informatie over hem hebt (CGVS, p. 17). U stelt echter wel dat hij nog leeft omdat anders iedereen het te

weten zou zijn gekomen. Niemand van uw familie weet waar hij is maar jullie weten zeker dat hij zich ergens heeft verstopt (CGVS, p. 17). Jullie durven echter niet naar informatie over hem te vragen (CGVS, p. 17). Ook dit is vreemd aangezien er toch mogelijkheden moeten zijn om, op een discrete manier en 'via via', naar hem te informeren en iets meer te weten te komen, minstens hiertoe enige pogingen te ondernemen. U verklaart dat ook Z., een kennis van uw schoonbroer, is verdwenen en u geen contact hebt met hem, maar ook hierover weet u niet meer bijzonderheden te vertellen (CGVS, p. 17). Dat u slechts zo'n beperkte kennis hebt over deze beweerde gebeurtenissen die zich na uw vertrek hebben afgespeeld, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien hebben u en uw familie klaarblijkelijk niet getracht hierover meer te weten te komen of één en ander uit te zoeken. Dit valt niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara en de Engelse vertaling ervan bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Wat uw werkkaart en werkcertificaat betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Dient hier toch ook nogmaals te worden gewezen op uw onvermogen aan te geven voor welk bedrijf u juist heeft gewerkt, terwijl het op deze stukken telkens duidelijk staat vermeld. Dit doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan gemakkelijk via corruptie of tegen betaling van smeergeld kunnen worden verstrekt of verkregen, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Hun bewijswaarde is überhaupt zeer beperkt.

De neergelegde foto's hebben evenmin bewijswaarde. Ze moeten volgens u de tewerkstelling van K. G. en Z. Z. aantonen, alsook dat u hen kende. De bewijswaarde van foto's is echter zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen, al dan niet in scène werden gezet. De foto van u en uw broers toont enkel aan dat u deze personen kende, niets meer en niets minder.

De medische documenten in verband met een radiologisch onderzoek tonen enkel aan dat er stukjes metaal in uw lichaam zitten, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde, laat staan wie hierin de hand had. Het CGVS betwist evenmin dat u mogelijks betrokken bent geraakt bij een ontploffing, doch toont u niet aan dat u hierbij persoonlijk het doelwit was.

Wat betreft de foto van de legerkaart van uw broer K. N., alsook de foto van zijn bankkaart, dient te worden opgemerkt dat deze niet kunnen dienen ter staving van uw asielrelaas. Foto's en/of kopieën hebben geen enkele bewijswaarde aangezien dergelijke stukken eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Hetzelfde geldt voor de kopie van het document dat stelt dat uw familie recht heeft op een bouwgrond vanwege de dood van uw broer K. N., de kopieën van de documenten in verband met uw twee broers waarmee jullie een bankkaart en uitkering konden verkrijgen van het Directoraat van Martelaren en Gehandicapten, alsook de kopieën van de documenten in verband met een geschil rond deze uitkering met een andere dorpling. De kopie van uw rijbewijs is niet relevant in het licht van uw asielrelaas. Ook de kopieën van de documenten van de broer van K. G. die voor de NDS werkte, en de foto van hem, zijn niet relevant in het licht van uw asielrelaas. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Patak, Laghy Mangal, Paktia, noch te Behsood, Jalalabad, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 11 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4

november 2022 ;

- EUAA, "Country Guidance : Afghanistan", januari 2023 ;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022 ;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022 ;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022 ;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij houdt tevens voor dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]"*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en hij geen stukken aanbracht die toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaart dat hij problemen heeft gehad met de taliban. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werd bedreigd door de taliban en gevraagd werd om zijn broer en schoonbroer te vermoorden, gezien ongeloofwaardige verklaringen daaromtrent.

Met betrekking tot de bedreigingen in verband met het werk van zijn broer verwijst verzoeker naar zijn verklaringen: *“Het is belangrijk op te merken dat de verzoeker beweert te zijn gearresteerd door de Taliban vanwege het beroep van zijn broer en zijn zwager. De Taliban zouden zijn vrijlating hebben voorwaardelijk gesteld aan de eis dat hij zijn eigen broer, G. M., zou doden en een bom zou plaatsen voor zijn zwager, K. G. (CGVS, p.11). De verzoeker stelt dat de Taliban zijn broer niet konden bereiken vanwege diens langdurige afwezigheid van huis, en dat ze hem daarom bedreigden in plaats van zijn broer (CGVS, p. 1).”*

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de relevante vaststelling van verweerder dat het bevreemdend is dat verzoekers broer nooit zelf bedreigd is geweest. De Raad treedt de redenering van verweerder bij: *“U verklaart dat uw broer nooit thuis kwam, dat de taliban hem hierdoor niet konden bereiken, en dat ze daarom u bedreigden in plaats van uw broer (CGVS, p. 12). Uw broer kwam enkel in de winter thuis, wanneer de taliban minder actief waren (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat de taliban u zouden aanhouden omwille van de tewerkstelling van uw broer, maar uw broer zelf nooit rechtstreeks zouden bedreigen. Dat hij niet veel thuis kwam en de taliban hem dus niet konden bereiken is hiervoor geen afdoende verklaring. Men dunkt immers dat de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan die bovendien overal connecties had, op zijn minst wel een poging zouden ondernomen hebben om uw broer rechtstreeks te interpellieren of zelfs te bedreigen, te meer gelet op het feit dat uw broer soms wel degelijk thuiskwam en uw regio onder de controle van de taliban stond (CGVS, p. 10).”*

Over de dreiging van de Taliban om zijn schoonbroer te doden herhaalt verzoeker dat *“de Taliban geen toegang hadden tot zijn zwager omdat hij werd vergezeld door bodyguards en militairen, en ze wilden toegang tot hem via de verzoeker verkrijgen (CGVS, p. 13). De Taliban aarzelen inderdaad om iemand te benaderen als ze een belangrijke functie bekleden, inclusief die van bodyguard.”*

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de relevante vaststelling van verweerder, die wordt bijgetreden door de Raad: *“Daarnaast verklaart u dat de taliban geen toegang hadden tot uw schoonbroer omdat hij bodyguards en soldaten bij zich had, en dat ze toegang tot hem wilden verkrijgen ‘via u’ (CGVS, p. 13). Opnieuw is het merkwaardig dat de taliban ervoor zouden terugdeinzen iemand te benaderen, ook al had deze dan een belangrijke functie, inclusief lijfwachten. Bovendien is het niet logisch dat ze zich in plaats daarvan dan maar zouden wenden tot de schoonbroer van deze persoon. Men zou, in deze logica, dan eerder verwachten dat diens naaste familie een evidentere keuze zou zijn. Nog merkwaardiger is dat de taliban zomaar zouden aannemen dat iemand bereid zou zijn diens eigen broer en schoonbroer te doden. Het is ongeloofwaardig dat de taliban en niet zelf over de middelen of de mankracht zouden beschikken om een vijand om te brengen en/of explosieven te plaatsen (CGVS, p. 14).”*

Verzoeker laat volgende pertinente vaststelling van verweerder, die wordt bijgetreden door de Raad, ongemoeid: *“U verklaart bovendien dat ze u een maand tot twee maanden de tijd gaven om aan hun eisen te voldoen, wat nogal mild lijkt te zijn voor een beruchte terroristische organisatie (CGVS, p. 14). Dat zij er bovendien zouden vanuit gaan en er gerust in waren dat u de job wel zou uitvoeren, als familielid van beide ‘targets’, kan moeilijk worden gevolgd. Deze vaststellingen maken dan ook dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw aanhouding door de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer en schoonbroer en daaropvolgende eis om hen om het leven te brengen. Bovendien, zelfs al zou het CGVS de hierboven uiteengezette problemen in uw hoofde geloven, quid non, dan nog dateren deze van vijftien tot zeventien jaar geleden, hetgeen de actualiteit van uw vrees in grote mate ondermijnt (CGVS, p. 11). Nergens uit uw relaas blijkt dat u, omwille van het niet vervullen van uw belofte, door hen werd gevisieerd met het oog op vervolging.”*

Betreffende de verhuizing van verzoekers gezin stelt hij dat *“het belangrijk is op te merken dat gedurende deze twintig dagen de verzoeker en zijn familie nog steeds in een klimaat van angst en onzekerheid leefden, na hun ontvoering en de bedreigingen van de Taliban. Het feit dat er gedurende deze periode niets is gebeurd, betekent niet noodzakelijkerwijs dat de dreiging was verdwenen.”*

Met dit betoog doet verzoeker niets af aan de vaststelling dat *“gedurende die twintig dagen gebeurde er verder niets meer en ook na de verhuis hoorde u niks meer van de taliban (CGVS, p. 14). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban.”*

Over het Amerikaanse bedrijf waarvoor hij werkte stelt verzoeker dat het belangrijk is rekening te houden met de traumatische context en de culturele scheiding waarin de verzoeker heeft gewerkt en het effect dat dit kan hebben gehad op zijn geheugen en zijn vermogen om precieze details over zijn vorige baan te verstrekken.

Uit het verhoorblad blijkt dat verzoeker nagenoeg op geen enkele vraag over zijn eigen beroepsactiviteit een concreet antwoord kon geven. De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen van verweerder: *“U verklaart verder ook problemen te hebben gekend omwille van uw eigen tewerkstelling. U begon tien tot vijftien jaar geleden als chauffeur te werken voor de Amerikanen in een Amerikaanse legerbasis in Gambeere, in de provincie Laghman (CGVS, p. 6-7). U werkte er drie tot drieënhalf jaar. Uw verklaringen omtrent deze tewerkstelling zijn echter summier en uw kennis hierover is te beperkt. Zo kan u zich de naam van uw baas niet herinneren (CGVS, p. 8). Ook wanneer u wordt gevraagd wat diens precieze functie was, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 8). U kan vertellen dat er drie, vier arbeiders van het Afghaans bouwbedrijf waar u ook voor werkte op de Amerikaanse basis werkzaam waren, maar u kan niet zeggen wat hun namen waren (CGVS, p. 8-9). Meer nog, u kan geen enkele naam noemen van een collega-arbeider die werkzaam was op de basis (CGVS, p. 9). Ook wie de overste van de legerbasis zelf was, weet u niet (CGVS, p. 9). U kan ook niet de naam geven van het bouwbedrijf waarvoor u werkte (CGVS, p. 9). Hier dient te worden opgemerkt dat de informatie waarnaar werd gepeild gekarakteriseerd kan worden als basisinformatie. Dat u dit alles niet weet, kan u worden aangewreven.”*

Verzoeker stelt aangaande de dood van zijn broers dat het onmiskenbaar is dat deze tragedies verband houden met de problemen die hij aanhaalt. G. N. zou door de taliban zijn gedood als leverancier van voedsel en energiedranken, en zijn andere broer K. N. heeft gediend in het Afghaanse leger en is drieënhalf tot vier jaar geleden in gevechten omgekomen.

Verzoeker doet met dit betoog niets af aan de pertinente vaststellingen van verweerder, die worden bijgetreden door de Raad: *“Wat betreft de dood van uw broers G. N. en K. N., dient te worden opgemerkt dat u deze niet koppelt aan uw eigen aangehaalde problemen. Wat eerstgenoemde betreft, geeft u aan dat hij als transporteur van voeding en energiedranken zou zijn gedood door de taliban, doch zouden deze feiten van vele jaren terug dateren. Laatgenoemde zou dan weer hebben gediend in het Afghaanse leger en kwam drieënhalf tot vier jaar geleden om bij gevechten. Dit laatste wordt niet betwist, doch ook hier lijkt er geen rechtstreeks verband te zijn tussen zijn dood enerzijds en uw vertrek uit Afghanistan anderzijds, aangezien zijn overlijden voor u geen reden was om het land te ontvluchten. U verklaart tevens dat uw schoonbroer K. G. na uw vertrek werd geslagen door de taliban (CGVS, p. 11). U verklaart dat hij momenteel verdwenen is en dat u geen verdere informatie over hem hebt (CGVS, p. 17). U stelt echter wel dat hij nog leeft omdat anders iedereen het te weten zou zijn gekomen. Niemand van uw familie weet waar hij is maar jullie weten zeker dat hij zich ergens heeft verstopt (CGVS, p. 17). Jullie durven echter niet naar informatie over hem te vragen (CGVS, p. 17). Ook dit is vreemd aangezien er toch mogelijkheden moeten zijn om, op een discrete manier en ‘via via’, naar hem te informeren en iets meer te weten te komen, minstens hiertoe enige pogingen te ondernemen. U verklaart dat ook Z., een kennis van uw schoonbroer, is verdwenen en u geen contact hebt met hem, maar ook hierover weet u niet meer bijzonderheden te vertellen (CGVS, p. 17). Dat u slechts zo’n beperkte kennis hebt over deze beweerde gebeurtenissen die zich na uw vertrek hebben afgespeeld, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien hebben u en uw familie klaarblijkelijk niet getracht hierover meer te weten te komen of één en ander uit te zoeken. Dit valt niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees.”*

Verzoeker stelt dat *“de originelen van de twee dreigbrieven waren overgelegd, evenals de envelop waarin deze documenten waren overgebracht. Afgezien van de hierboven besproken algemene overwegingen en elementen betreffende de inhoud van deze brieven, wordt geen concrete kritiek geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in het verhaal van verzoeker.”*

De Raad stelt vast dat het dossier geen dreigbrieven en envelop bevat. In het asielrelaas van verzoeker is daarvan ook geen sprake als blijkt uit de beslissing en het verhoor.

In de beslissing wordt aangaande de neergelegde documenten gesteld:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara en de Engelse vertaling ervan bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Wat uw werkkaart en werkcertificaat betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Dient hier toch ook nogmaals te worden gewezen op uw onvermogen aan te geven voor welk bedrijf u juist heeft gewerkt, terwijl het op deze stukken telkens duidelijk staat vermeld. Dit doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara’s, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan gemakkelijk via corruptie of tegen betaling van smeergeld kunnen worden verstrekt of verkregen, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Hun bewijswaarde is überhaupt zeer beperkt.

De neergelegde foto's hebben evenmin bewijswaarde. Ze moeten volgens u de tewerkstelling van K. G. en Z. aantonen, alsook dat u hen kende. De bewijswaarde van foto's is echter zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen, al dan niet in scène werden gezet. De foto van u en uw broers toont enkel aan dat u deze personen kende, niets meer en niets minder.

De medische documenten in verband met een radiologisch onderzoek tonen enkel aan dat er stukjes metaal in uw lichaam zitten, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde, laat staan wie hierin de hand had. Het CGVS betwist evenmin dat u mogelijks betrokken bent geraakt bij een ontploffing, doch toont u niet aan dat u hierbij persoonlijk het doelwit was.

Wat betreft de foto van de legerkaart van uw broer K. N., alsook de foto van zijn bankkaart, dient te worden opgemerkt dat deze niet kunnen dienen ter staving van uw asielrelaas. Foto's en/of kopieën hebben geen enkele bewijswaarde aangezien dergelijke stukken eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Hetzelfde geldt voor de kopie van het document dat stelt dat uw familie recht heeft op een bouwgrond vanwege de dood van uw broer K. N., de kopieën van de documenten in verband met uw twee broers waarmee jullie een bankkaart en uitkering konden verkrijgen van het Directoraat van Martelaren en Gehandicapten, alsook de kopieën van de documenten in verband met een geschil rond deze uitkering met een andere dorpeling. De kopie van uw rijbewijs is niet relevant in het licht van uw asielrelaas. Ook de kopieën van de documenten van de broer van K. G. die voor de NDS werkte, en de foto van hem, zijn niet relevant in het licht van uw asielrelaas. Ook hier dient opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben."

De Raad sluit zich aan bij het besluit van verweerder dat het geheel van de vaststellingen onvermijdelijk tot de conclusie leidt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend met de taliban en dat neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van verweerder niet kan ombuigen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker betoogt dat hij sinds meer dan twee jaar leeft in Europa en dat hij duidelijk verwesterd is.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekers toelichting, met verwijzing naar rapporten, dat in een beperkt aantal gevallen personen die, na een verblijf in het buitenland, naar Afghanistan terugkeerden problemen ondervonden leidt niet tot een ander besluit. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in Europa toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij is verwesterd of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er een sociaal netwerk heeft, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig was, dat hij op ongeveer 30-jarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in

West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een politieke of religieuze overtuiging heeft waardoor hij het risico loopt om te worden vervolgd of dat hem een dergelijke overtuiging kan worden toegeschreven. Aangezien geen verwestering kan worden vastgesteld kan ook niet worden besloten dat verzoeker omwille van het behoren tot de sociale groep van de verwesterde Afghanen dreigt te worden vervolgd. Er moet daarenboven worden geduïd dat hoe dan ook niet kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren naar hun land van herkomst een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze personen hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen zij hoe dan ook niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan january 2023) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC